

zastupitelstva, učiněného ve schůzi, svolané s porušením těchto předpisů, zdůrazňuje toliko, že ustanovením tímto byla zachována zásada obligatorního osobního pozvání všech členů obecního zastupitelstva pod sankcí neplatnosti usnesení (Boh. čís. 522). Nelze proto ani z té okolnosti, že schůze obecního zastupitelstva nebyla veřejně vyhlášena a že ve vyhlášce nebylo označeno místo, kde se bude sezení odbývat, vyvozovati neplatnost usnesení. Zbývá řešiti otázku pravoplatnosti usnesení. Prvý žalovaný namítal, že se nestalo pravoplatným, an neměl možnosti je napadati, ježto mu nebylo doručeno. Odvolací soud míní, že nejde o pravoplatné usnesení, ana, jak dále zjišťuje, nebyla výpověď jako část pořadu veřejně vyhlášena a tím ani prvému žalovanému známa a usnesení nebylo mu doručeno. Ale nelze s nimi souhlasiti. Jak ze spisů plyne a jest nesporno, jde o byt obývaný žalovaným na základě smlouvy nájemní v domě patřícím žalující straně jako soukromému vlastníku. Ne náleží tudíž usnesení o výpovědi z tohoto bytu k úředním úkonům žalující strany, jež by spadaly ve smyslu zákona ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák. pro Čechy do oboru úřední působnosti obecního zastupitelstva (§ 31 a násl.), zejména nejde tu o věc spadající pod § 31 čís. 1 a 2 uvedeného zákona. Na usnesení to nevztahuje se tudíž ani předpis § 99 uvedeného zákona o opravných prostředcích. K pravoplatnosti usnesení o výpovědi nebylo proto zapotřebí, by usnesení bylo zvlášť doručeno žalovanému, jemuž bylo zůstaveno na vůli, by se bránil proti výpovědi před soudem námitkami, takže ani výtky, že žalovaný neměl známosti o usnesení, nemůže mu prospěti. Tím pozbyla také námitka žalovaného, že nejde o pravoplatné usnesení, ježto mu nebylo doručeno, věcného podkladu, ano nebylo ani tvrzeno, že některý z poplatníků obce podal stížnost proti usnesení. Ostatně rozuměti jest po rozumu zákona (§ 31 (1) čís. 3 zák. čís. 48/25 sb. z. a n.) pravoplatným usnesením obecního zastupitelstva u obce usnesení, které jest platné podle předpisů zákona o obec. zřiz. (§ 42 obec. zřiz.). Že tomu tak jest v souzeném případě, bylo již dovedeno.

Čís. 7686.

Ustanovení § 11 konk. ř. nevztahuje se na odložení exekuce nuceným vyklizením místností. V takovém případě jest v exekučním řízení pokračovati bez ohledu na předpis § 12 konk. ř.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1928, R II 435/27.)

Usnesením ze dne 7. října 1927 byla na návrh vymáhající věřitelky povolena exekuce nuceným vyklizením místností. Dne 2. listopadu 1927 byl na jmění dlužníka vyhlášen úpadek. Usnesením z téhož dne odložil exekuční soud exekuci podle § 11 konk. ř. na 60 dní. Rekursem k stížnosti vymáhající strany zrušil toto usnesení a uložil prvému soudu, by v exekučním řízení pokračoval, jelikož se ustanovení § 11

konk. ř. nevztahuje na odložení exekuce nuceným vyklizením místnosti a jelikož exekuční soud k vydání napadeného usnesení ani nebyl příslušným.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu správce úpadkové podstaty.

Důvody:

Dovolací stížnost uznává správnost odůvodnění rekursního soudu, s nímž souhlasí i nejvyšší soud, neboť nejde o právo na oddělené uspokojení z určitých úpadkových věcí (§§ 11 (1) a 48 (1) konk. ř.), tím méně o výkon nuceného prodeje, který ostatně odložit může jen úpadkový soud nebo úpadkový komisař (§ 11 (2) konk. ř.), ale brojí proti tomu, že rekursní soud uložil prvému soudu, by v exekučním řízení pokračoval, míně, že se to přičí § 12 konk. ř. Než dovolací stížnost nemá pravdu ani v tom, jelikož i předpis § 12 konk. ř. týká se jen práv na oddělené uspokojení a v tomto případě o takové právo nejde.

Čís. 7687.

Ustanovení § 289 ex. ř. o nepřípustnosti rekursu neplatí, povoluje-li se úschova zabaveného předmětu po odkladu exekuce nebo po té, když věřitel upustil od dalšího pokračování v exekuci.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1928, R I 1015/27.)

Vymáhající věřitel navrhl uschování dříve jím již zabaveného automobilu povinné z důvodu, že sezona dopravní je takřka skončena, že povinná nesplácela dluh z výnosu dopravy a že další používání auta působí jeho znehodnocení. První soud povolil uschování přes to, že usnesením ze dne 2. července 1927 odložil exekuci prodejem auta a že podle souhlasného tvrzení obou stran a zjištění prvního soudu tento odklad prodeje do 15. listopadu 1927 byl povolen k návrhu povinné, jež jej odůvodňovala tím, že chce z výtěžku dopravy automobilové splácti vymáhané pohledávky, a ježto vymáhající věřitel s tímto návrhem souhlasil. Rekursní soud zamítl návrh na uschování právě z důvodu tohoto souhlasu, ježto vymáhající věřitel věděl o tom, čeho se v návrhu na uschování dovolává, již v době odkladu prodeje a když k odkladu tomu svolil a ježto výsledky šetření neposkytují opory pro to, že povinná se prodejem chce auta zbavit.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacím rekursem uplatňuje vymáhající věřitel mimo jiné, že rekurs proti povolení úschovy jest nepřípustný podle § 289 ex. ř. a že re-